

889.59

KUN

Η ΠΟΥΛΑΘΗΣ

ΚΡΗΤΗ.

Κυριστατος / 4396

889.59

KUN

Η ΠΟΛΥΠΛΟΗΣ ΚΡΗΤΗ

ΕΞΕΔΩΘΗ ΚΑΤΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ

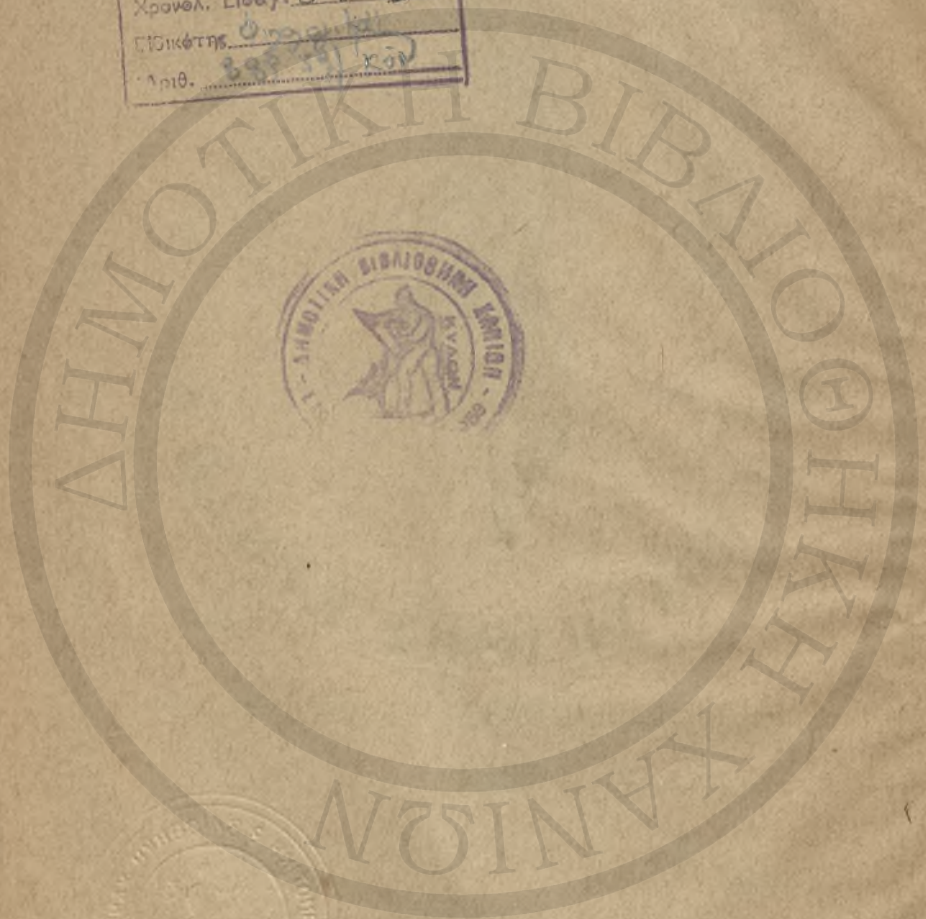
1889.

Kivakharis
Kexappon

EN BPAIΛA

Τυπο-Λιθογραφείον Κ. Π. Νικολάου.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Αριθ. βιβ. 19396
Χρονολ. Πρωτ. 8.3.1963
Ετικέτης
Αριθ. 39291 Χαν

Η ΠΟΛΥΠΛΑΘΗΣ ΚΡΗΤΗ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Στέκω καὶ συλλογίζομαι νὰ γράψω Ἱστορίαν,
τὴν ἄγρια φύσιν τῶν Τουρκῶν, καὶ τὴν θηριωδίαν.
Τρέμ' ἡ καρδιά μου, καὶ κτυπᾷ, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ γλῶσσα
τὸ ἔτος ὀγδόντα ἑννέα τῶν χίλια ὀκτακόσια.

—ο—

Βλέπω τὰ πολιτεύματα τ' ἀπατηλὰ τοῦ κόσμου
κ' ἕνας κεραυνοβολισμὸς ἀντανεκλᾷ στὸ φῶς μου.
Ἀποποιοῦνται συνδρομὴ τὸ Ἑλλάς οἱ κυβερνήτες
καὶ χάνεται ὁ χριστιανισμὸς, οἱ ταλαιπῶροι Κρήτες.

—ο—

Ὅπου τῆς Κρήτης τὰ δεινὰ, καὶ τοῦ Βαφῆ ἡ πάλη
σκώληξ ἀκοίμητος κεντὰ κ' ἐπαναφέρει ζάλη.
Ποῦ ὑποφέρει μᾶστιγας, καρατομάς καὶ πόνο
καὶ δυναστείας, καὶ ἀπειλὸς ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων.

—ο—

Καὶ τόσους χρόνους, καὶ καιροὺς, τὸ ξίφος κ' ἡ πυρῆτι
καὶ τῶν βαρβάρων ὁ ζυγὸς ἐρήμωσαν τὴν Κρήτην.
Δὲν εἶνε κάμπος, καὶ βουνό, καὶ λαγκαδιὰ, καὶ ῥέμμα
ποῦ νὰ μὴν ἐποτίσθηκε ἀπὸ τ' ἀθῶο αἷμα.

—ο—

Ἀκρογιαλιᾶς, καὶ ποταμοί, καὶ λίμνες καὶ λιμένες
καὶ πρασινάδες ἀνθηρὲς ἴστα αἷματα βαμμένες.
Ἀφοῦ γυναῖκες, καὶ παιδιὰ καὶ καλογήρους σφάζουν
καὶ οἱ Ἀντίχρηστοι φωτιὰ, σταῖς ἐκκλησίαις θάζουν.

Καταδαφίζου τοὺς ναοὺς, ἐμπαίζου τοὺς ἀγῶνας
καὶ βρίζου, καὶ καταπατοῦν τὰς ἱεράς εἰκόνας.
Παρήλθαν χρόνοι καὶ καιροὶ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖται
γιατὶ στενάζουσι τοῦ Βαφέ οἱ Ἱερολοχῖται.

—0—

Κλαῖν' αἱ μανάδες γιὰ παιδιὰ, κάθε καρδιὰ τρομάσει
θρηνοῦν τὰ τέκνα γιὰ γονεῖς στὰ ῥημωμένα δάση.
Κ' οἱ φονευθέντες κοίτωνται σάν μαραμμένοι κρῖνοι
κ' ἀντιλαλοῦν στὰς φάραγγας, τῶν γυναικῶν οἱ θρηνοί.

—0—

Τὸν οὐρανὸν παρακαλοῦν τὰ ὄρφανὰ νὰ σώσῃ
κ' εἰς τὴν ἀπελπισία τους, παρηγοριὰ νὰ δώσῃ.
Τρέμουν ταῖς μάχαις, καὶ σφαγαῖς, καὶ συμπλοκαῖς στὴν Κρήτη
πάντ' ἀποκροῦν οἱ γίγαντες τοῦ γέρο Ψιλορίτη.

—0—

Τώρα ἀπὸ τὸν Σακίρ πασσά δεινῶς ἐπαπειλῆται
οὐαί! πῶς καταστρέφεται, πῶς ἐλεηλατῆται.
"Ἄγρια θηριὰ τὴν πολεμοῦν ποῦ προξενοῦν τὴν φρίκη
Τουρκαλθανοί, Σαρακηνοί, καὶ τῆς Ἀσίας λύκοι.

—0—

Ἐκαψαν δάση, καὶ χωριὰ, κ' ἀνθρώπους ἡμαλωτίζουν
καὶ καταστρέφουσι, κ' ἀπειλοῦν, κ' ἀρπάζουσι, καὶ ξεσχίζουν.
Κ' ἐμπαίζονται τὰ θύματα, ἕως ἐντὸς ἡμνημείου
καθὼς ἐμπαίχθη ὁ νεκρὸς τοῦ θεοῦ Γρηγορίου.

—0—

Ὅσο λαμβάνει ἐμπρισμοὺς ἀπὸ τὸν κυβερνήτη
 τόσο κινεῖται στ' ἄρματα, ἢ τουρκομάχος Κρήτη.
 Τὰ Κρητικὰ μαρτύρια κατήντησαν μυθῶδη
 οἱ Τοῦρκοι πῦρ, καὶ σίδηρον, ἔθε πατήσαν πόδι.

—o—

Τὰ ἀνθρωπόμορφα θηριὰ νομίζονται γενναῖοι
 κατὰ τῶν ἀόπλων Κρητῶν ὀρμῶσι λυσσαλέοι.
 Κ' οἱ Κρήτες, πῶς νὰ ἀντιστοῦν στὸ Τουρκικὸ στοιχεῖο
 καθυστερούμενοι τροφῶν, καὶ πολεμοφοδίων.

—o—

Τοὺς ἄφησαν οἱ ἀδελφοί, κ' οἱ φίλοι, κ' οἱ γειτόνοι
 μὲ ἀπειράριθμη Τουρκιὰ νὰ πολεμήσουν μόνοι.
 Ἡ δόλια πολιτικὴ, κ' ἡ πρόσκαιρος ἐλπίδα
 καὶ τὰ τυφλὰ προσκόμματα προδίδουν τὴν πατρίδα.

—o—

Μαυροφορεῖται ὁ οὐρανός, κ' ὁ ἥλιος δὲν κινᾶται
 τῆς Κρήτης τὰ παιδεύματα κ' ἡ κτίσις τὰ λυπᾶται.
 Ὁ Ὀλυμπος πικροδακρῦει στενάζει ὁ Ψιλορίτης
 φεύγουν σ' τὰ δάση νὰ σωθοῦν, τὰ ὄρφανὰ τῆς Κρήτης.

—o—

Αἰθῶα βρέφη σφάζονται καὶ ρίπτονται σ' τὸ ρέμμα
 πῶς δὲν τ' ἀκούει ὁ οὐρανός ὅπου βοᾷ τὸ αἷμμα.
 Καὶ δὲν ὑπάρχει κἄν ἐλπίς γιὰ νὰ ταφοῦν σ' τὸ χῶμα
 ἀλλὰ 'πομένουν τῶν θηριῶν, καὶ τῶν κοράκων βρῶμα.

—o—

Δέν βρῖσκαται μιὰ δύναμις τὸν οἶκτον τῆς νὰ δεῖξῃ
 μιὰ λυσσασμένη πάρδαλις ζητεῖ νὰ τὴν ροφήξῃ.
 Τσ' Εὐρώπης ἡ πολιτικὴ, τὴν ἔχει σκλαβωμένη
 κ' ἡ τουρκοφίλη Ἀλεποῦ σ'τὴν Σούδα περιμένει.

—o—

Πῶς δὲν λυποῦνται οἱ βασιλεῖς, πῶς δὲν πονεῖ ὁ Ζαπίτης
 τὰ ἀπειράριθμα δεινὰ τῆς ἡρωϊδος Κρήτης.
 Μ' ἄς τὴν πονέσ' ὁ Αὐγερινός, ὁ λαμπηρὸς ἀστέρας
 ποῦ βλέπει τὰς βιαιοπραγὰς χιλιάκις τῆς ἡμέρας.

—o—

Θᾶρρ' εἰς τὰ παληκάρια σου τ' ἀτράμητα Μελίτη
 καὶ μὴ στενάξεις καὶ δειλιάς, μεμονομένη Κρήτη.
 Θέ νὰ τὸ φέρουν οἱ καιροὶ καὶ θὰ γυρίσ' ἡ σφαῖρα
 νὰ ξημερώσῃ καὶ γιὰ σέ μιὰ τῆς χαρᾶς ἡμέρα.

—o—

Μ' ἐλπίδα περιμένομε τὸν ἥλιο ν' ἀνατεῖλῃ
 γιὰ νὰ θερμάνῃ τὰ ψυχρά, καὶ μαραμμένα χεῖλη.
 Ἀλλ' ἀμφιβάλλω κ' εἰς αὐτό, γιὰτὶ πολλάκις εἶδα
 πῶς εἶν' ὁ κόσμος ψεύτικος καὶ μάταια ἡ ἐλπίδα.

—o—

Βλέπω τὴν φύσιν ἀλλόκοτον, καὶ χάνονται τὰ θάρρη
 ἄλλοῦ εἶναι νόκτα σκοτεινὴ, κ' ἄλλοῦ λαμπρὸ φεγγάρι.
 Ἄς ἔχει δόξα ὁ Θεός, κ' ἡ θάλασσα γαλήνη
 κ' ἄς εὐδοκίση ὁ οὐρανός, νὰ πέμψῃ τὴν εἰρήνην.

Ὁ ποιήσας

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΣ

Κεφαλλην.

Ἐν Βραίλα, κατὰ Αὐγουστον 1889.

25-7

